

Mač Lafayetta i Mihaelov mač

Početkom 30-tih godina prošlog stoljeća odigrao se u USA jedan neobičan događaj. Monica von Miltitz (1885-1972) predala je lektoru Lafayett-koledža jedan mač koji nosi ime ovog univerziteta u Pensilvaniji.

General Marquis von Lafayett (1757-1834) bio je kao što je poznato jedan od najplemenitijih likova tokom Francuske revolucije. On je delovao na obe strane Atlantika, i doduše najpre u Americi, gde je uzeo učešća u borbi za nezavisnost. Kada se vratio u Francusku zauzeo se za jače sudeđovanje Francuske u ovoj borbi. On je postao personifikacija i simbol francusko-američkog prijateljstva.

1789. je kao zastupnik plemstva pomaknut na položaj u savetu glavnih staleža (kler, plemstvo i treći stalež) i bio imenovan za Vrhovnog zapovednika pariske Nacionalne garde. Nacrt za francusko tumačenje ljudskih prava (prema američkom uzoru-mustri) potiče od njega. Ipak on nije odobrio da se impuls revolucije izvrnu u varvarstvo. On je napustio svoju trupu, koja se priključila izdaji kralja, na frontu protiv Nemačke. Pri prelasku granice on je u letu 1792. bio pozvan na to, da predstavniku (poslaniku) nemačkog carstva predstavi svoj mač. Ovaj poslanik je bio jedan predak Monice von Miltitz, u čijoj porodici je mač Lafayetta sa pijetetom čuvan 140 godina. Tačno na dan 100-godišnjice osnivanja Lafayett-koledža u Pensilvaniji ona je eto predala mač u toku svečane ceremonije.

Pri tome je ona rekla „u najkraćem govoru moga života“: „Ja, Nemica, predajem ovom američkom kolegi mač jednog zaslužnog Francuza, sa najprisnjom nadom, da će tri velika naroda u ovome videti uzajamnu dobronamernost i razumevanje.“

Lafayett se zaređao za ideale Francuske revolucije, za slobodu, jednakost, bratstvo. Pa ipak, tek Tročlanstvo socijalnog organizma, koje je Mihaelova inspiracija, može ove inače na frazersko postojanje osuđene ideale primereno da ostvari.

U vremenu inkarnacije Arimana na Zapadu, o kojoj je u „Evropljaninu“ više nego jednom izveštavano, moraju ovi mihaelovski impulsi, koji su već bili u osnovi Francuske revolucije, u kojoj su naravno tek haotično mogli da se ižive, iznova biti dohvaćeni i negovani. U USA bi danas pre svih morao glasno da se čuje Štajner i to u radu na razdvajaju privrede i države. To se ne slaže sa nekim od strane države uvedenim osnovnim dohotkom, o kome danas sanjaju i brojni „antropozofi“.

Predaja Lafayettovog mača preko Monice von Miltitz je bio jedan realno-simbolični akt iz nadnacionalno-mihaelovskog ubeđenja, kakvo je upravo potrebno Americi.

Da bismo ovo iznova probudili, potreban nam je Mihaelov mač, iskovan od gvožđa i od zlata spiritualizovanih misli.

Ko ovaj mač želi da preda nekoj nemačkoj, francuskoj, američkoj ili ruskoj grupi ljudi, trebalo bi tačno da se uveri, da li u rukama drži stvarni Mihaelov mač – a ne samo neki zlatno-lakirani drveni mač ...

Pravi Mihaelov mač ima mnogo širi akcioni radius nego bilo koji mač (heroja) ili fizički mač. On može svakome dobrovoljno da bude predat. A da li taj hoće da ga uzme, mora ostati u domenu njegove slobode.

Thomas Meyer

Preveo S. N.